

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Jeg synes, jeg kan mærke en snert af bitterhed i fru Pia Christmas-Møllers indlæg, og det er jo forståeligt. Det må ærgre en konservativ finanspolitisk ordfører grumt at skulle stå ved sidelinjen og – efter i en årrække at have talt om økonomi og efter i øvrigt sammen med Venstre at have præsteret nogle kolossale underskud i den offentlige sektor – se SF deltage i finanslovforliget det første år, hvor der blev balance i de offentlige udgifter. Det må være grumme ærgerligt, det kan jeg godt forstå, men det nytter jo ikke at lade bitterheden gå ud over SF, fordi vi gør vores arbejde.

Så siger fru Pia Christmas-Møller, at hun stadig savner vores bud. Det var derfor, jeg lige repeterede vores bud også i forhold til Venstres ordfører: rentefradraget, børnechecken til de meget velhavende familier og pensionen til de meget velhavende ældre. Så spørger jeg igen: Er det ikke rigtigt, at det er steder, hvor De Konservative ikke vil være med? Det er steder, hvor vi rammer folk, der har svimlende mange penge i forhold til mennesker i bunden af vores samfund.

Men De Konservative løber, hver gang de hører om de her forslag, så hurtigt væk, at SF i hvert fald ikke er i stand til at følge med i det tempo. Hvorfor det? Fordi det er forslag, der rammer konservative kernevælgere. De berører folk, der stemmer konservativt, og derfor er det forståeligt nok; men samtidig er det lidt uforståeligt, at man offentligt giver det indtryk, at her vil man godt ramme, for det vil man jo i virkeligheden ikke.

Jeg skal bare sige til hr. Tom Behnke omkring den skattepolitiske debat, at SF senere vil sørge for, at vi får en omfattende skattepolitisk debat her i Folketinget, der med al ønskelig klarhed vil vise, at vi ønsker en skatteomlægning, der fritager lavindkomstgrupperne til fordel for at lade progressionen stige for de meget velhavende i samfundet. Det følger i øvrigt den linje, som vi generelt har i skattedebatten.

Bjørn Elmquist (RV):

Ved at stille denne forespørgsel har Enhedslisten givet konkret anledning til, at vi får bragt velfærdsdebatten ind i Folketingssalen. Det er ikke første gang, og det bliver heller ikke sidste gang; men Enhedslisten skal ikke have utak for det.

Velfærdsdebatten kredser om og har kredset om, at borgerne er blevet afhængige af det offentlige. Samtidig er der også sket det – og det ser vi fra radikal side som en af de væsentlige ting – at flere borgere, enkeltindivider, er blevet uafhængige af fællesskabet, altså står frit, kan man sige. Man taler om en uafhængighedskultur.

Det kan i visse henseender være et fremskridt, en fordel, for på den måde får vi større frihed til at vælge og mulighed for at bryde sociale bånd, og der er større muligheder for, at alle kan uddanne sig og vælge deres egen livsform. Men der er også en bagside af denne såkaldte uafhængighedskultur, og det handler om andet og langt mere end bare om balance på de offentlige finanser. Det handler om, at vi fortsat skal have et samfund, der er sammenhængende, og som kan løse de centrale opgaver på en bæredygtig måde.

I den radikale folketingsgruppe ønsker vi at bevare friheden til at vælge, men vi ønsker også at finde løsninger, der forpligter den enkelte til respekt for samhørigheden, løsninger, der styrker fællesskabet gennem en aktiv solidaritet.

I dag er der ofte ingen sammenhæng mellem på den ene side den enkeltes forbrug af offentlige ydelser og tilbud og på den anden side finansieringen af ydelserne. Afsenderen er det offentlige, som så går ind imellem – og så bliver det altså i mange henseender skatteborgerne – men afsenderen er blevet anonym i forhold til modtageren, og det er en uholdbar situation.

Samtidig er det, man kunne kalde de nære fællesskaber, ved at blive tømt for opgaver. Det gælder familien, det gælder de nære omgivelser, lokalsamfundet, arbejdet. Opgaverne er blevet overtaget af de offentlige myndigheder. Det sker i en vekselvirkning mellem borgernes krav og ønsker og politikernes muligheder for at opfylde dem.

Velfærdsordninger er etableret for at blive brugt; anderledes skal det ikke være. Ellers snyder vi jo borgerne, hvis vi har nogle ordninger, som de ikke må bruge, og hvis vi, når de så bruger dem, siger: Hvad i alverden er meningen, tager I os virkelig på ordet og begynder at bruge det?

Men det voksende forbrug skyldes også en holdningsændring i befolkningen, og noget af det kan eksemplificeres med seniorpolitikken – den vil jeg komme til om et øjeblik mere konkret. Det er nødvendigt, at den enkelte får ansvar og indflydelse og yder sit eget bidrag til